

TYÖVÄENLIIKKEEN MUODOISTA ⁶¹

(TYÖNSULKU JA MARXILAINEN TAKTIikka)

Työnsulut, s.o. joukkoluontoiset työläisten erottamiset, joita keskenään salakähmää sopineet teollisuudenharjoittajat panevat toimeen, ovat kapitalistisessa yhteiskunnassa yhtä välttämättömiä ja kiertämättömiä ilmiöitä kuin työläisten lakotkin. Hyökäten koko painollaan vararikkoon joutuvia pientuottajia ja proletariaattia vastaan, pääoma uhkaa alituisesti huonontaa työläisten elinehdot suoranaiseen nälänhätään ja nälkäkuolemaan asti. Ja kaikissa maissa on ollut esimerkkejä, jopa kokonaisia kansojen elinjaksoja, jolloin se seikka, ettei työväki ole tehnyt vastarintaa, on saattanut työläiset uskomattomaan kurjuuteen ja nälänhädän kaikkiin kauhuihin.

Työläisten vastarinta johtuu elämänehdoista — työvoiman myynnistä. Vain tällä vastustuksella työläiset ovat taistelussa kantamistaan suurista uhreista huolimatta saaneet suojatuksi edes jonkinverran siedettävän elintason. Mutta pääoma keskittyy yhä enemmän, tehtailijain liitot kasvavat, lisääntyy varattomien ja työttömien lukumäärä ja samalla myös proletariaatin puutteenalaisuus, ja taistelu siedettävän elintason puolesta käy yhä vaikeammaksi. Elin-kustannusten kalleus, joka on viime vuosina kasvanut nopeasti, tekee useinkin tyhjiksi kaikki työläisten ponnistukset.

Työväenjärjestöt ja ensi kädessä työläisten ammattiliitot, jotka saavat yhä suuremman määrän proletariaattia mukaan järjestyneeseen taisteluun, tekevät työläisten vastarinnan mahdollisimman suunnitelmalliseksi ja järjestelmälliseksi. Joukkoluontoisten ja monenlaisten ammattiyhdistysten toimiessa lakkotaistelu muodostuu sitkeämmäksi: lakkoja

järjestetään harvemmin, mutta jokainen yhteenotto on suurempi.

Teollisuudenharjoittajain työnsulut aiheutuvat taistelun kärjistymisestä ja vuorostaan kärjistävät taistelua. Ja proletariaatti, tiivistäen rivejään taistelussa, kehittäen taistelussa tietoisuuttaan sekä järjestyneisyyttään ja kokemustaan, tulee yhä laajemmassa mitassa ja yhä varmemmin vakuuttuneeksi kapitalistisen yhteiskunnan täydellisen taloudellisen uudelleenjärjestelyn välttämättömyydestä.

Marxilainen taktiikka merkitsee *erilaisten* taistelumenetelmien yhdistämistä, taitavaa siirtymistä yhdestä taistelumenetelmästä toiseen, herkeämätöntä joukkojen tietoisuuden kohottamista ja niiden kollektiivisten toimintojen laajentamista, toimintojen, joista jokainen erikseen on joko hyökäysluontoinen tai puolustusluontoinen, mutta jotka kaikki yhdessä johtavat yhä syvempään ja kärkevämpään konfliktiin.

Venäjällä ei ole perusedellytystä *sellaiseen* taistelun kehitykseen, jollaista havaitsemme Länsi-Euroopan maissa,—taisteluun lujien ja systemaattisesti kehittyvien ammattiliittojen osanotolla.

Erotukseksi Euroopasta, jossa poliittinen vapaus on ollut olemassa jo aikoja sitten, meillä lakkoliike on vuosina 1912—1914 levinnyt suppeiden ammatillisten rajojen ulkopuolelle. Liberaalit *kielsivät* tämän, liberaaliset työväenpoliitikot (likvidaattorit) eivät käsittäneet tätä tai eivät olleet sitä näkevinään. Mutta tosiasia pakotti tunnustamaan itsensä. Miljukovin puheessa Valtakunnanduumassa Lenan tapahtumia koskevan kyselyn yhteydessä tämä *pakotettu*, myöhästynyt, vaillinainen, platoninen (s.o. sellainen, jota ei seurannut käytännöllinen apu, vaan ainoastaan huokailu) työväenliikkeen *yleisen* merkityksen tunnustaminen ilmeni selvästi. Liberaalisilla puheillaan „lakkoilukiihkosta”, taloudellisten ja muiden motiivien yhdistämistä *vastaan* lakkoliikkeessä (muistutamme mieleen, että herra Jeshovin ja kumpp. *tällaiset* puheet alkoivat vuodesta 1912!) likvidaattorit ovat saaneet osakseen työläisten oikeutetun inhon. Sen vuoksi työläiset ovat toimittaneet tietoisesti ja päättävästi likvidaattoriherrojen „erottamisen viroistaan” työväenliikkeessä.

Marxilaisten suhtautuminen lakkoliikkeeseen ei ole aiheuttanut työläisten keskuudessa minkäänlaista horjuntaa eikä

tyytymättömyyttä. Järjestyneet marxilaiset arvioivat työnsulkujen merkityksen muodollisesti ja virallisesti *jo helmikuussa* vuonna 1913 (tosin sellaisella areenalla, jota liberaalien orjat, herrat likvidaattorit, eivät näe). Jo vuoden 1913 helmikuussa marxilaisten virallinen päätös viittasi selvästi ja suoraan työnsulkuihin ja osoitti välttämättömäksi *huomioida* ne taktiikassa⁶². Miten huomioida? Pohtimalla entistä huolellisemmin erinäisten esiintymisten tarkoituksenmukaisuutta, muuttamalla taistelumuotoja, vaihtamalla (juuri vaihtamisesta oli puhe!) yksiä muotoja toisiin, ja tällöin piti jatkuvasti pyrkiä yhä *korkeampiin* muotoihin. Valveutuneet työläiset tietävät varsin hyvin myöskin muutamia konkreettisia korkeammalle tasolle siirtymisen muotoja, jotka on historiallisesti kokeiltu useampaan kertaan ja jotka ovat „käsittämättömiä”, „vieraita” vain likvidaattoreille.

Maaliskuun 21 pnä, heti työnsulun julistamisen jälkeen pravdalaiset esittivät selvän tunnuksensa: *ei saa valita esiintymisaikaa ja -muotoja tehtailijain tahdon mukaan, ei lakkoilla nyt*. Työläisten liitot ja järjestyneet marxilaiset tiesivät ja näkivät, että tämä tunnus on *heidän omansa*, että sen on muotoillut se sama etumaisen proletariaatin enemmistö, joka vei läpi omat edustajansa Vakuutusneuvostoon⁶³ ja joka johtaa Pietarin työläisten *kaikkea* toimintaa likvidaattorien desorganisoivasta ja liberaalisesta porusta *piittaamatta*.

Maaliskuun 21 päivän tunnus — ei lakkoilla nyt — oli työläisten tunnus, jotka tiesivät, että he pystyvät *vaihtamaan* yhden muodon toiseen, että he ovat pyrkineet ja tulevat pyrkimään — liikkeen muotojen kaikkien muutosten kautta — yleiseen liikkeen tason kohottamiseen.

Että työväenliikkeen hajottajat — likvidaattorit ja narodnikit — yrittävät saattaa työväen asian sekasortoon tässäkin tapauksessa, sen työläiset tiesivät ja he valmistautuivat jo ennakolta sen torjumiseen.

Maaliskuun 26 pnä sekä likvidaattorien ryhmä että narodnikkien ryhmä — Pietarin ja koko Venäjän tietoisten työläisten *enemmistön* tahdon rikkojain ja hajottajain ryhmät julkaisivat lehdissään näille leireille tavallisiksi tulleita porvarillisia typeryyksiä: narodnikit lörpöttelivät (likvidaattorien mielihyväksi) „kevytmielisyydestä” (valveutuneet työläiset ovat jo kauan sitten tietäneet, ettei kukaan ole

kevytmielisempi kuin narodnikit), likvidaattorit pitivät liberaalisia puheita (jotka on eritelty ja leimattu häpeällä jo „Putj Pravdy” lehden 47. numerossa) ja saarnasivat lakkojen korvaamista... ei vastaavilla, ei korkeammilla muodoilla, vaan... anomuskirjelmillä ja „päättölauselmilla”!!!

Heittäen syrjään likvidaattorien häpeällisen liberaaliset neuvot, heittäen syrjään narodnikkien kevytmielisen lörpötelyn, eturivin työläiset kulkivat varmoina omaa tietään.

Työläiset tiesivät hyvin entisen päätöksen lakkojen vaihtamisesta *tietyissä* työnsulkutapauksissa *tietyihin*, niitä vastaaviin korkeampiin taistelumuotoihin ja toteuttivat sitä oikein.

Työnsulun järjestäjien provokaatio ei onnistunut. Työläiset eivät ottaneet vastaan taisteluhaastetta siellä, missä heidän vihollisensa sitä tyrkyttivät, työläiset noudattivat ajoissa järjestyneiden marxilaisten päätöstä ja nähdesään entistä havainnollisemmin liikkeensä koko merkityksen jatkavat yhä tarmokkaammin kulkuaan entistä tietään.

„Putj Pravdy” № 54,
huhtikuun 4 pnä 1914

Julkaistaan „Putj Pravdy” lehden
tekstin mukaan
